

Tittel: Hvor vil du Theorell?

Ingress: Theorells Dostojevskij-modernisering starter godt. Etter pausen melder derimot gjespene sin ankomst.

Av: Elisabeth Leinslie

Brotsverk og Straff

Av: Fjodor Dostojevskij

Dramatisert av: Erik Uddenberg

Regi: Tobias Theorell

Scenografi og kostyme: Karin Wegsjö

Det Norske Teatret

”Eg tar eit liv, og bergar tusen.” Den unge jusstudenten Raskolnikov har skrevet og publisert en artikkel om forbryterens psykologi. Teorien fremmer idéen om at det geniale mennesket har rett til å drepe - hvis det kan redde flere liv. Raskolnikov dreper selv en pantelånerske i idealismens navn, og er med den handlingen fanget i sin egen ideologi. Videre i stykket følger vi kvalene og samvittighetskonfliktene morderen gjennomgår fram til tilståelsen.

Samtidsrelevans

Tobias Theorell har valgt å legge historien til vår egen samtid. Han påpeker at situasjonen i Dostojevskijs historie har sterke likhetstrekk med terrorismen i dag. Hvor målet helliger middelet, og hvor naiv Gudstro anses som syndsforlatelse. Med dette i bakhodet blir jeg svært skeptisk til Theorells avslutning. Her viderefører regigrepet Gudstroen som moraliserende redning for det syndefulle individet. Dette minner mer om kvalmende misjonering enn om medmenneskelighet anno 2006.

Samtidskonseptet uttales ikke direkte i forestillingen, men parallellene kan ses i scenografiens grep. Scenebildet er dystert, nakent og livløst. Det refererer til destruktivt bymiljø, Twin Towers og kapitalismens økonomi. Bildene skaper også en symbolsk tomhet som stemmer inn med stykkets mange skjebner, og (ironisk nok) regikonseptets diffuse fremtoning. I første akt er scenografien interessant og hensiktsmessig, men etter pausen møter vi en lite vellykket variasjon over dette scenebildet.

Solide aktører

Ensemblet viser jevnt over solide skuespillerkrefter. Samspeilet derimot er et sorgens kapittel. Unntaket er spillet mellom de to vennene Raskolnikov (Henrik Rafaelsen) og Razumikhin (Thorir Sæmundsson) som tidvis er svært godt. Den nokså ferske Sæmundsson utmerker seg dessuten med sin levende rolletolkning og dertil spill. Jevnt over synes det å utmerke seg en kjønnsmessig forskjell, hvor kvinnene virker noe stive og nærmest karakterløse, mens mennene er mer løsslupne og differensierte. Regien spriker med andre ord. Den er samtidig for stram og for løs.

Henrik Rafaelsen (Raskolnikov) tar tak i oss fra første stund og fremtrer som svært trygg i sin rolle. Han balanserer på grensen til banalt underspill, men behersker dette grensegjengeriet ut i fingerspissene. Jeg sitter tvilende tilbake om hvorvidt Rafaelsens Raskolnikov mot slutten fremdeles støtter sin egen (artikkel-) ideologi eller ikke. Forestillingens tolkning av historien gir ingen tydelige svar på dette. Ikke det at jeg mener den nødvendigvis bør gjøre det, men dette speiler forestillingens problem som helhet; dens retning er altfor diffus.

Men, også spillet (som scenografien) virker mindre utviklet og gjennomarbeidet i andre akt. Spenningen og intensiteten som bygget seg svært godt opp før pausen, gjorde meg sulten på mer. Dessverre videreføres dette i liten grad etter pausen, og forestillingen overskrider kjedsomhetens grense.

Anmeldelsen er basert på generalprøven.